

XXXIII. tečaj.

V Kamniku, september 1916.

9. zvezek.

Sv. očetu Frančišku.

(Za god vtisnjenja sv. Ran, 17. sept.)

Gora Aljvernija, zdrava,
milih skrivnosti spomin! —
Duša Frančiškova plava . . .
bliža se njej — Serafin:
Križani v luči zasiže,
Rane v Frančiška razlije . . .

Mnogo si želel terpeti,
sveti Frančišek očaj,
večno Ljubezen objeti,
Kristusov biti vojščak:
Križani v tebi prebiva,
milosti moč ljubezniva!

H tebi v nebeške višave
misli nam, oče, hite —
sreče se tvoje in slave
v duhu s teboj veselé
hčere in vdani sinovi:
„Z Ranami nas blagoslovi!“ —

Z Ranami nas blagoslôvi,
svojega daj nam duhá,
misli in želje prenovi,
čistost nam sprosi serca,
tvoja da bomo armada:
Kristus naj v dušah zavlada!...

P. E. B.

Pobožnosti v mesecu kimavcu ali septembru.

Sveta cerkev obhaja dva praznika Matere božje sedem žalosti, namreč petek pred cvetno nedeljo in tretjo nedeljo v mesecu kimavcu, po najnovejši določbi dne 15. kimavca. V petek pred cvetno nedeljo se spominja sv. cerkev Marijine žalosti pod križem na Kaljavriji, v mesecu kimavcu pa vseh sedem bolečin. Ta mesec je posvečen Materi božji sedem žalosti; gdor jo časti po knjižici za to pobožnost prirejeni, prejme vsaki dan 300 dni odpustka (Pij IX. 3. apr. 1857) in popolni odpustek enkrat v mesecu (S. C. Indulg. 26. Nov. 1866). Papež Leon XIII. je dovolil, da morejo vsi verni tretjo nedeljo v kimavcu prejeti v cerkvah servitov ali služabnikov Marijinih in kjer je postavno vpeljana bratovščina žalostne Matere božje, popolni odpustek tolikokrat, kolikerkrat obiščejo kako imenovano cerkev; zahteva se sv. spoved, sv. obhajilo, obiskovanje cerkve in v nji molitev za odpustek (Leon XIII. 27. Jan. 1888). Primeren molitvenik prodaja Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Pri nas v Avstriji obhajamo že več ko dvesto let praznik angeljev varihov in sicer na Kranjskem, Štajerskem, Koroškem nedeljo, ki je najbližnja prvemu septembru, na Primorskem pa vedno prvo nedeljo v septembru. Pobožni Ferdinand II., avstrijski vojvoda in rimsko nemški cesar, je sprosil od papeža Pavla V., da so smeli v Avstriji praznovati praznik angeljev varihov prvi prosti dan po prazniku sv. Mihaelja arhangelja. Ker je bilo takrat veliko praznikov v cerkvenem letu, je sveta cerkev dovolila, da so obhajali v Avstriji praznik presvetega imena Jezusovega in presv. imena Marijinega v nedeljo mej osmino; praznik angeljev varihov pa prvo nedeljo v septembru. Imenovani cesar je želel, da bi njegovi podložni bolj častili svojega angelja variha in se mu zahvaljevali, ker nas vedno in povsod varuje hudega na duši in telesu.

Dne 17. kimavca se praznuje praznik vtisnjenja Ran sv. o. Frančiška Asiškega.

Dne 19. kimavca se začne devetdnevica v čast svetega Mihaelja arhangelja. Naši predniki so ga zelo častili in radi dajali svojim sinovom njegovo ime. V naši redovni okrajini

so ga tudi častili; nekaj časa si ga je celo cela redovna okrajina izvolila za svojega variha in priprošnjika pred Bogom, v večih cerkvah so mu postavili aljar kaker na Tersatu in na Sveti Gori pri Gorici. Goričani so prihajali 29. septembra na Sveto Goro in imeli svojo slovesno mašo; zadnja leta so se Goričani ohladili za to svojo obljubo. Priporočujmo se letos temu knezu nebeških duhov in ga prosimo, da naj varuje Avstrijo, zlasti pa naše primorske kraje in prebivavce.

Dne 21. septembra se začne devetdnevnic pred praznikom presvetega rožnega venca.

24. septembra se prične devetdnevnic pred praznikom našega očeta sv. Frančiška Serafinskega.

Za naše vjetnike v Italiji!

Ce ste, dragi bravci, bili kedaj delj časa na tujem, vam je gotovo postalo dolgčas. Domotožje se vas je polastilo s tako silo, da ste kar koperneli. Od naših mož in mladeničev so zdaj mnogi v Italiji. Peljala jih je v vojsko dolžnost in ljubezen do našega in njihovega doma, nasprotnikova roka jih je pa vgrabila, vzela jim prostost in sedaj od sovražnikov obdani vjeti čakajo rešitve. Oh, kako jim mora biti dolgčas, kako zelo kopernijo po domu!

Ali jim moremo mi kaj pomagati? Z molitvijo lahko, v drugih stvareh pa težko kar naravnost; lahko bi rekli, da nam je skoraj nemogoče. Treba je, da kedo vmes posreduje.

Zato so se zbrali v Friburgu v Švici dobri ljudje, ki so v zvezi z ondotnim avstrijskim poslanikom začeli nabirati knjige in tudi denar za knjige. Te bodo poslali našim vjetnikom, ki so bili vjeti v vojski z Italijo, ali pa že popreje v Serbiji in Černigori, pa so jih od tam prepeljali ko vjetnike v južno Italijo, na Sicilijo ali na Korziko. Na čelu te družbe sta en profesor na vseučilišču, doktor Anton Piccardt in gospa profesorja Zehntbauer. Naši patri, ki so v Friburgu vseučilišče obiskovali, poznajo oba in pravijo, da jima lahko popolnoma zaupamo.

Kedor torej želi in z veseljem hoče našim vjetnikom lajšati terdo usodo, naj izroči svojemu voditelju tretjega reda kake dobre knjige v ta namen, da se pošljejo našim vjetnikom. Patri voditelji naj jih pošljejo z dovoljenjem odbora na račun tretjerredne blagajne, ali v Ljubljano na podpisanega, ali pa naravnost v Švico: Universitätsbuchhandlung, Grand' Places, Freiburg (Schweiz). — Kedor pa rad in iz ljubezni laglje daruje kaj v denarju, naj izroči svoj dar ali voditelju svojega kraja, ali pa naj ga pošlje na odbor tretjega reda v Ljubljani (frančiškanski samostan) in zapiše zraven namen, da je denar poslan za vjetnike.

Knjige naj bodo še v dobrem stanu. Tiskane smejo biti v kateremkoli jeziku, pa izdane do konca leta 1913. Novejše se ne smejo dalje odposlati, kaker tudi ne z vojaško, cerkvenopolitično in politično vsebino. Tudi ne smejo imeti pisanih opazek.

Tretjeredniki ste v tej vojski že veliko in na vseh straneh delali. Pomagajte še tu, plačal bo vsevedni Bog! —

P. n. voditelji naj svoje tretjerednike o tem obvestijo, po zanesljivih osebah darove nabirajo in jih pošljejo na imenovane naslove vsaj do 20. septembra. Stroške za pošiljatve iz Ljubljane v Švico je prevzela ljubljanska skupščina tretjega reda.

P. Salvator.

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

P. A. F.

§ 9.

Kako naj se redovnica vede, keder občuje sè sorodniki in drugimi.

Svetniki so slovesno poterdili ta nauk, da treba do skrajnosti bežati pred sorodniki: ne samo bati se občevanja z njimi, temuč tudi varovati se vmešavanja v kako njihovo zadevo; tudi ne želeti zvedeti kako novico o njih. Sveti Janez Klimak piše o nekem svetem puščavniku, ki je prejel zavoje pisem iz svoje do-

movine in začel premišljevali, kakšno korist bo imel, ako bo prebral ta pisma. „Druzega ne bom imel, je rekel, kaker to, da mi bodo vzela ta lepi dušni mir, keterega zdaj uživam;“ besedice več ne izgovori, naredi velik ogenj in jih vanj verže: „Pojdite misli na domovino in zgorite ž njimi. (Ite cogitationes Patriae, et pariter comburimini.) Poberite se posvetne misli; kaj imam opraviti sè sorodniki in znanci? Zakaj naj bi zvedel njihove zadeve?“

Tu se zdaj pomenimo o tem; ako svetnik ni maral sorodnikov in še celo njihovih pisem ni hotel brati, da je ostal zbran v Bogu; redovnica pa, ki ni sveta, temuč ima serce za vse sprejemljivo in bi rada vedno pri sebi imela svoje sorodnike ter se vznemirja, ako jih ne vidi v govorivnici in ves dan pošilja in sprejema pisma, da bi zvedela vse njihove zadeve, kako bo zbrana, kakega duha bo in kako bo mogla biti združena z Bogom. ta sirota?!

Poterpite, pater; me vender nismo puščavnice, nadalje hočejo predstojnice, da hodimo v govorivnico in smo prijaznega obraza sè sorodniki. Dobro, ker so taki naši slabotni časi, vedi se tam vsaj ko redovnica; keder te pokorščina ali potreba sili iti v govorivnico, obišči prej Najsvetejše in reci: Gospod, iz pokorščine grem, bodi pri meni sè svojo milostjo in mi pomagaj, da se ne bom vernila z omadeževano vestjo! Sama tudi nigdar ne pojdi, temuč jemlji seboj te tri modre tovarišice: zmernost, lepo vedenje in previdnost.

Zmernost. Keder greš v govorivnico, moraš biti prijazna nasproti sorodnikom in drugim, toda resna in sramežljiva; bodi kratkih besedi in opravi hitro; z eno besedo, tako se vedi, da bodo odšli z namenom, drugič ne več priti. To boš pa dosegla, ako se boš ravnala po naukih, ketere je zapisala sveta Terezija svojim redovnicam: „Redovnica si mora v večo čast šteti, da jo imajo za neotesano, kaker pa za olikano v vedenju in govorjenju.“ Zdaj veš, kako se motijo one redovnice, ki namenoma berejo posvetne neslane knjige, da bi se naučile lično besede izgovarjati ter da bi se skazale izborne govornice. O tem piše sveta Katarina Sijenska svoji nečakinji sestri Evgeniji: „Opominjam te, da imej pobešeno glavo, ko občuješ sè svetnimi. V govorjenju se kaži neolikano in bodečo kaker jež.“ Glej tedaj, da boš zelo zmerna v pogovarjanju s posvetnimi. V svojih pogovorih vpletaj besede o Bogu, kako se treba dobro spovedovati, o ostudnosti

greha in o sličnih rečeh. O, kako skesani se bodo vračali. „Glejte, bodo govorili, kako se je spremenila! Prej se je z nami zabavala, po domače šalila; zdaj pa se nam dozdeva, kaker da nas več ne pozna. Vidimo, da je res vmerla za svet.“ Ko se bodo vračali in mislili na te in na vaš samostan videči, da jim ne vgajaš, ne bodo tako pogosto prihajali te vznemirjat.

Te nauke je dajala sveta Terezija svojim duhovnim hčeram; zelo jim je zaterjevala, da naj se s posvetnimi vedno pogovarjajo o duhovnih rečeh. Govorila jim je: „Varujte se, da ne boste učenke posvetnih, temuč skerbite, da bodete njih učiteljice; tako namreč, da se ve ne smete od njih naučiti govorjenja, temuč oni naj se učijo od vas. Ako bi vas imeli za neolikane zaradi takega govorjenja, ne zmenite se za to; še manj, če bi vas imeli za hinavke; in ako bi zato ne prišli več k vam, bodete imele veliko korist, ker vas ne bo obiskal oni, gdor ne razume tega nebeškega pogovarjanja.“

Zato naj gledajo tiste redovnice, ketere hodijo v govorivnico in k vratom ne samo zato, da se smeja in kratkočasi, temuč tudi, da bi vse zvedele, kar se godi na svetu; potem pa raznašajo po samostanu novice, ketere so slišale v govorivnici in kar je še slabše, v svet raznašajo samostanske novice in pripovedujejo vse, kar se v samostanu zgodi. Glej, o teh rečeh se pogovarjajo povsod, na vsakem tergu, v vsaki prodajavni, pri vsakem sestanku v veliko škodo redu. O, kako ostro kazni si pripravljajo te blebetave redovnice! Gorje tebi, ako si v številu teh nesrečnic.

Lepo vedenje. Sveta Terezija je bila tako natančna za to lepo vedenje vsake redovnice v govorivnici, da je zelo ostro posvarila svoje redovnice, keder je opazila pri njih tudi najmanjši pogrešek zoper to lepo čednost. Ti, ki to bereš, nisi li nigdar zaslužila graje, ko si se v govorivnici svojemu stanu ravno nasprotno vedla s kretanjem, smehom, s pogledi in hojo? O koliko škode in predsodkov zase in samostan si povzročevala se svojim nedostojnim in neredovnim vedenjem! Dovolj, da svojemu sercu nekoliko duška dam z jezikom.

Gorje tebi, ako boš prišla v govorivnico v obleki posvetna, v tesni obleki, ki že ni več redovna obleka.

Gorje tebi, ako se boš prikazala v pajčolanu, ki ni gladek, kakeršnega imajo na glavi najbolj stroge redovnice, temuč nakodran, stisnjen in ničemerno vrejen, ki te obsoja za precej niče-

merno posnemavko posvetnega sijaja in za sovražnico ternja in ran Križanega.

Gorje tebi, ako imaš cvetlice na persih, perstane na perstih, pahljačo kaker gospa, in ako rabiš dišave in vonjave, kar po posvetnem diši.

Razumnost. Golobja priprostost je najlepše znamenje samostanske redovnice; ako je pa ne spremlja kačja previdnost, je v očividni nevarnosti pasti v mnogo pogreškov; da ti oči odprem, pazi. V govorivnico te bo včasih poklical tvoj brat ali tvoj sorodnik, vedi pa, lahko se bo zgodilo, da bo prišel tvoj brat ne zaradi tebe, temuč zaradi svojega prijatelja, keterega seboj vzame, da vstreže njegovi želji, ki te rad ima. Na to bi morala paziti tvoja teta ali učiteljice, v katerih varstvu si. Večkrat bo poklicana v govorivnico, ne zaradi sebe, ker je že priletna in odrasla, temuč ker se hočejo kratkočasiti s teboj novinko ali nečakinjo, brez nje se pa ne morejo. Ti pa, kaj stori, ko zapaziš to spletko? Obnašaj se dostojanstveno; boljše bo, ako jih zapustiš in se lepo vmakneš.

Ravno tako bodi previdna z redovniki, ki bi s potrebnim dovoljenjem radi s teboj govorili; ako zapaziš, da njihovo govorjenje ne meri na večjo popolnost, mariveč da z nekaterimi pretiranimi nauki razširjajo ohlapna načela, jih hitro odpravi in beži. S takimi osebami ne govori družega kaker o nebesih.

Z redovniki, ki so vaši spovedniki, ne smeš govoriti drugod, kaker samo v spovednici in samo o rečeh, ki zadevajo tvojo vest. Ako bi se pripetilo, da bi morala govoriti o domačih zadevah, govori pri vretenu in glej, da ne boš nigdar v govorivnici. Domača ne smeš biti z nobeno osebo in še veliko manj pa s spovednikom ali svojim duhovnim očetom.

§ 10.

Kako naj se vede redovnica v času otožnosti in dušne žalosti.

„Veselite se vselej v Gospodu; še rečem, veselite se“ (Filip. 4, 4); apostelj želi, da bi iz sebe pregnali vsako žalost, da bi vedno bili veselega serca in se zmirom veselili v Gospodu. Kaj pa storiš ti, ko te veže klavzura in te prevzame slaba volja? „Kaj hočete, da bi storila? V sobo grem in se raz-

jočem." O nesrečni otrok! Ali se ne sramuješ tolike slabosti? Ne vidiš li satanove zvijače, ki dela s teboj kaker ribiči, ki razpostavljajo mreže v reki ribam; najprej zmotijo vodo, da ribe ne vidijo mrež in ne zbežijo. Ravno tako dela hudi duh s teboj; sè žalostjo zmoti tvoje serce, da bo vjel veliko pogreškov in morebiti tudi grehov. Keder si zbegana in otožna, nisi zmožna za obeno dobro reč, pripravna pa za vsako, tudi veliko zlo; takrat ni konca nepoterpežljivosti, sodeb, sumničenja; in ker ne najdeš veselja v božjih rečeh, te draži hudič, da ga išči v stvareh z razžaljenjem božjim.

„Toda, moj duhovni oče, imam mnogo vzrokov znotraj in zunaj. Predstojnica me preganja, tovarišice me zbadajo sè šalami in me zasmehujejo ter mi ne dajo v miru živeti.“ Predstojnica te preganja? „Ketero jaz ljubim, tiste svarim in pokorim“ pravi sv. pismo (Raz. 3, 19). Ako te posvari predstojnica zaradi tvojih pogreškov, je to znamenje ljubezni in ne sovraštva. Dal Bog, da bi te vsi tako preganjali; poljubiti moraš roko božjo, ki te tepe in zahvaliti predstojnico, ki išče tvojo korist. Kar zadeva tovarišice, ako se tebi smejejo, smeaj se tudi ti njim, pa bo mir.*

„Imam vse preveč zmedeno vest, ne najdem miru.“ Svojo vest odpri spovedniku in mu razodeni vse skrivnosti svojega serca, pa boš našla čudovito tolažbo. Sveta Terezija pripoznava o sebi, da ni nigdar našla boljšega sredstva doseči mir in ostati mirna v sercu, kaker razodeti dobremu spovedniku tudi perve gibe svojega serca. Sicer pa, ako bi hotela biti globoko zamišljena v sercu in molčēča nasproti spovedniku, in bi obenem želela imeti mir, to se nikaker ne more vjemati.

„Vkljub svojim terdnim sklepom storim mnogo majhnih grehov.“ K sreči, da smertno ne grešiš; zakaj ako bi se smertno pregrešila, bi pač imela vzrok žalostna biti in bi morala poiskati čim prej sredstvo; ker pa smernih grehov nimaš, ne smeš tako nemirna biti. Res je, da ti majhni grehi manjšajo gorečnost, milosti pa ne vzamejo; ker jih nimaš rada, se toliko bolj priporočuj Bogu, da ti ne bo dopustil pasti vanje. Ne smeš si domišljevati, da Bog s teboj ravna kaker zvijačen prijatelj. Dobro pozna tvojo slabost in vidi tvojo dobro voljo z obeno rečjo ga ne razžalostiti; ako vender padeš iz slabosti v navadne

* Nedolžno šalo treba razumeti in vse na dobro stran obračati.

pogreške, ponižuj se in si bodi svesta, da te ne ljubi manj kaker prej, samo da nimaš rada teh majhnih grehov.

„Nekaj smertnih grehov sem pa tudi storila.“ Teh si se pa tudi vže spovedala, morebiti si že večkrat opravila dolgo spoved, zakaj si tedaj nemirnega srca?! Zdaj moreš upati tudi, da imaš več milosti, kaker si je imela pri svetem kerstu, ker si na nekak način kerstno nedolžnost zopet zadobila, ko si tolikokrat objokovala svoje grehe; množila si jo pa s tolikimi zakramenti in dobrimi deli, katere opravljaš; lahko tedaj veruješ, da ti Bog več dobrega hoče zdaj, kaker pa takrat, ko si imela še kerstno nedolžnost. Ako je tedaj taka, potolaži se in bodi mirna!

„Gdo pa ve, ako so mi odpuščeni toliki grehi?“ Povem ti, po človeško soditi, izmej toliko spoved, tudi ako nisi ketere dobro opravila, je bila vsaj neketera dobra, zlasti pa dolga spoved. Pri tisti spovedi pa ni mogel biti odpuščen eden greh brez drugega; odpuščeni so vsi grehi, katerih si se spovedala v dobri veri. In dalje, ke bi bila v stanu smertnega greha, bi lahko delala še druge; zakaj iz smertnih grehov prihajajo navadno še drugi, in navadno ne bo dolgo, da ne bi storila enega ali drugega greha, ker je takrat duša sovražnica božja in sužnja hudičeva; od Boga ima manj pomoči, od hudiča pa več skušnjave in tako jih ne more premagati. Ti pa že nekaj let ne / storiš smertnih grehov, glej, to je jasno znamenje, da jih nimaš na vesti. Potolaži se tedaj; o tem ne govori več in bodi mirna!

„Kljub temu mi hudič pravi pri vsakem koraku, da sem pogubljen in da zame ni pomoči.“ Glej, tako navadno pravijo redovnice in se same pred časom pehajo v pekel.* Zoper to hudičevo navdihovanje ne najdem bolj zdatnega pripomočka, kaker sem ga opisal nesrečni in žalostni redovnici, kateri se je hudič vidno prikazoval in jo k obupu pripravljaval z besedami, da za njo ni več pripomočka; naj dela, kar hoče, ker je že obsojena in bo nezmotljivo pogubljena. Nesrečna mi je pisala o svoji žalosti; tolažil sem jo, da naj prevdarja nagibe zaupanja; poskušal sem jo oserčiti, pa zastonj. Naposled sem ji pisal to-le: „Serčna bodi od zdaj nadalje; keder te bo hudi duh plašil z besedami, da si pogubljena, odgovori: „Ako sem pogubljena, ne bom na to mislila; koliker premorem, hočem Boga

* Ker se dajo zapeljati v nezaupnost nasproti Bogu.

še bolj ljubiti.“ Hudi duh se ji je zopet znova po navadi prikazal in ji zopet rekel, da je zgubljena, ona pa mu je serčno odgovorila: „Ako sem pogubljena, nočem premišljevati, Boga hočem ljubiti koliker bolj morem.“ Nato hudi duh strašno zaheršči in zavpije: „Preklet redovnik, ki te je tega naučil“, zgine in se ni več prikazal. Glej, to zaderžuje mnogo redovnic, da ne napredujejo na poti božji; ta nesrečna nezaupnost, ki jih spravlja v veliko žalost. Vidiš, da so zmeraj čmernega obraza, zamišljene, nemirne. Serčna bodi tedaj; rečem ti, da boš zveličana in da boš vesela in zadovoljna Boga ljubila vso večnost. Začenjaj tedaj zdaj delati to, kar boš delala na vse veke, ljubi namreč Boga z mirnim srcem, v duhovnem veselju in v velikem radovanju: „Vriskajte Bogu vse dežele, služite Gospodu v veselju“ (ps. 99, 1).

§ 11.

Kako opravljaj splošno in posebno spraševanje vesti.

Vsadi v svoje serce to lepo versko resnico: „Nič omadežanega ne pojde v nebeško kraljestvo.“* Omadežana duša, tudi z najmanjšimi nepopolnostmi ne pojde v nebеса, ako se jih prej ne očisti ali tukaj s pokoro, ali pa tam v vicah. Zdaj vidiš, zakaj dobre duše pogosto sprašujejo svojo vest; zato namreč, da imajo lastno vest v redu in serce čisto najmanjšega madeža.

Dvojno je spraševanje vesti, katero moraš opravljati vsaki dan: eno imenujejo splošno, to opravljajo zvečer pred spanjem, drugo imenujejo posebno spraševanje, to pa opravljajo opoldne pred obedom ali po obedu. Pervo treba opravljati o vseh pogreških tistega dne storjenih v mislih, z besedo, v dejanju, in z opuščanjem; drugo opravljajo o kakem posameznem pogrešku, ki bolj gospoduje čez nje, da bi se ga iznebili; ali pa o kaki čednosti, ki je bolj potrebna, da bi si jo pridobili.

O splošnem spraševanju vesti zvečer pravi sveti Frančišek Saleški, da treba iti spat tako, kaker greš k spovedi, to je, potem, ko si svojo vest sprašal. To spraševanje lahko imenuješ ogledalo duše. Koliko ur porabijo posvetne osebe pred ogledalom, da lepotečijo svoje telo! in tebi, ki si morebiti svoje dni bila sužnja te ničemernosti, naj bi bilo težko porabiti vsaki večer četert ure za spraševanje vesti in lepotečenje svoje duše?! Ako

* Primeri Raz. 21, 27.

hočeš dobro in prav natančno opravljati to spraševanje vesti, ravnaj se po teh-le štirih navodilih:

1. Postavi se v pričujočnost božjo in prosi Boga razsvitljenja, da bi mogla spoznati storjene grehe tega dneva, in milosti, da bi se poboljšala.

2. Spomni se vseh storjenih pogreškov in grehov, to je sè spominom preglej vsako storjeno delo tega dneva drugo za drugim.

3. Obudi kesanje.

4. Napravi terdni sklep z božjo pomočjo se poboljšati in Bogu dopasti.

„Vsa moja težava in nemir sta v drugem navodilu, ker ne najdem nič posebnega, ko sprašujem svojo vest in zato sem zbegana.“ — O obžalovanja vredna zaslepljenost! Ti ne najdeš pogreškov, obenega vsaj majhinega greha ne?! Glej, tu ti jih naštejem celo versto in še več, katere delaš skoraj vsaki dan:

Nemarna si vstati pri prvem znamenju. — Majhina zlovolja sè sestrami in zlasti s tvojo sestro lajiko. — Majhina nasprotnost s tovarišicami. — Ničemerne misli, da bi šla vun in se skazovala kaker druge. — Prazne besede brez dobrega namena. — Zaničevalne in zbadljive besede. — Šale vganjati. — Radovednost v očeh. — Iskati prazno hvalo. — Čas tratiti. — Nespoštljivost v cerkvi. — Rastresenost pri brevirju, pri sveti maši in drugih molitvah. — Ničemerno in bahavo govoriti. — Neskromnost v vedenju in gledanju. — Ničemerno vrejevati pajčolan. — Nezmernost v jedi. — Želja imeti vse zložnosti. — Majhina nemarnost v naloženi službi. — Dejanja svoje volje. — Dejanja lastne sodbe sè zaničevanjem. — Prederzno sumničiti v majhinih rečeh. — Majhini pogreški v ne hitri in ne slepi pokorščini. — Nespoštljivost proti predstojnici. — Pogreški v vboštvu glede dajanja in sprejemanja majhinih reči brez dovoljenja. — Nemarnost, da bi takoj zapodila misli zoper sveto čistost. — Nepotrpeljivost vsaj notranja. — Majhino prepiranje. — Častilakomnost pri dobro vspelih delih. — Z nevoljo in otožnostjo prenašati težo klavzure in redovnega življenja. — Z majhinimi lažmi se opravičevati. — Sto in sto majhinih godernjanj, ki te delajo Bogu zoperno kaker gobovo. — Ali si še upaš reči, da ne najdeš ne pogreškov ne grehov?! Zdaj vidiš, ali je za te potrebno pogosto

spraševati svojo vest, da jo pred Bogom očistiš, ker je čistost serca podlaga vseh čednosti.

Tu ti podajam kratek porabljen način dobrega spraševanja vesti. Podaj se v pričujočnost božjo kaker sem te že učil. Prekrižaj se in si misli, da klečiš pred nogami Jezusovimi, ki naj ti bo namestu spovednika in prevdarjaj vsako delo od zadnjega spraševanja vesti do zdaj in reci ponižno v duhu: „Moj Jezus, v koru sem bila mlačna (in pri vsakem pogrešku se vdari na persi v znamenje kesanja!), dva ali tri psaljme sem raztreseno molila; kesam se, o Gospod! Tej sestri sem preveč ostro odgovorila; sem izgovorila besedo malo ljubeznivo: kesam se tega. Gledala sem iz klavzure; jedla sem v nedoločenem času in s preveliko slastjo: kesam se tega. Ko sem bila grajana, sem se izgovarjala, žal mi je i. t. d.“ Nato združi te pogreške z grehi prejšnjega življenja, obudi kesanje in reci: „O moj Jezus, kako mi je žal, da sem te žalila s tolikimi grehi, pogreški in pomanjkljivostmi. Resnično se kesam, da sem razžalila tebe, svojo največo dobroto; terdno sklenem se poboljšati in rajše vmreti, kaker pa grešiti.“

Misli si, da te je Jezus blagoslovil in ti sè svojo sveto roko podelil odvezo vseh teh pomanjkljivosti. O, kako zadovoljna boš v svojem sercu.

Poznam redovnika, ki se dvakrat vsaki dan spoveduje, da ohrani svoje serce čisto in brez vsakega najmanjšega pogreška; v svojem sercu je čutil posebno tolažbo. Eno spoved je bolj čislal kaker pa zaklad. Tebi ne bo dovoljeno, dvakrat na dan se spovedovati, nadomeščaj sè spraševanjem vesti in se spoveduj pri Jezusovih nogah kaker zgoraj omenjam; nato si sama naloži pokoro, če tudi eno samo zdravamarijo, pa boš zelo mirna. Neketere redovnice si sprašujejo svojo vest večkrat na dan in obžalujejo vsaki majhin pogrešek pred nogami Križanega, da ohranijo mir v svojem sercu in ostanejo združene z Bogom; zato mora redovnica svojo nepopolnost bolj obžalovati kaker posvetni svoje največe grehe, ker je Bog izbral njeno serce, da bi se zedinilo z najčistejšim Jezusovim Sercem, ki je pa zelo nasprotno vsaki najmanjši nepopolnosti. S tolikimi pogreški preprečiti tako drago zvezo, ne more biti brez velikega zla in iz tega sledi, da bi bilo treba obžalovati s kervavimi solzami.

Tako nežno vest boš pa dosegla s pogostnim spraševanjem vesti in ne boš čakala do večera, temuč boš čutila zbadanje pri vsakem malem pogrešku. Ako želiš vedeti za lepo znamenje, ki ti bo pravilo, če dobro napreduješ na potu proti Bogu, pazi na to, ali te zbode, teži in terpinči kaka tudi majhina nepopolnost, ako jo storiš; če je tako, bodi potolažena (nemiru pa se ne smeš prepustiti, ker vedno škodi!), potolažena bodi, pravim, ker je to znamenje, da prav dobro napreduješ. Nasprotno pa, ako storiš mnogo pogreškov in se ne meniš zanje, če na-te nič nenavadno ne vplivajo in te ne težijo, oj, to je slabo za te; kmalu boš padla v hujše reči, to je očitno znamenje, da se bližaš prepadu.

Zato nigdar ne opusti spraševanja vesti; in zvečer po danem znamenju molčanja ne sprjmi v svojo sobo obene redovnice, naj se pripeti karkoli, tudi, ke bi vmerla kaka redovnica. Otresi se vsakega praznega strahu; in keder ga ne moreš zapoditi iz-serca, prosi svojo predstojnico dovoljenja, da smeš v svoji sobi postaviti še eno posteljo za kako tvojo sestro; ti pa vedno sama spi v postelji in se ne odpovej redovni prostosti.

Pazi, da si ne boš kratila potrebnega spanja z mnogimi pobožnostmi ali s prevelikim delom, kar bi bilo še slabše. To bi bi bila pogosto zvijača hudega duha, ki bi zadrževal večje dobro; naš oče sveti Frančišek je spal neko noč z glavo na blazini in je postal kaker mertuden. Hitro pokliče tovariša, naredi križ čez blazino in nato gre iz nje gerd hudič. „Glej, brat,“ mu je rekel, „ta hudi duh mi je hotel preprečiti spanje; zakaj, ako ne bi to noč spal, bi denes ne molil.“

Goreče redovnice skerbijo, da ne spe zložno, da so bolj pripravne zbuditi se. Sestra Viktorija Strata ni nigdar slekla svoje obleke in spokorne srajce; ne pravim, da delaj tudi ti tako, temuč ogibaj se vsaj mehkužnosti, ne želi si mehkih erjuh, ne vznemirjaj se zaradi vsakega majhinega šiva, ki ni gladko polikan. Ako se boš tako dobrikala svojemu telesu, potem se ne pritožuj, da se vpira in punta zoper dušo.

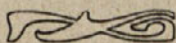
Ko si sprašala svojo vest, opravi še svoje navadne molitve in se priporoči svojim priprošnjicam; kliči jih na pomoč kaker v litanijah: sveta Marija, prosi za me; sveti Jožef, prosi zame.“ Dostavi molitev: „Varuj Gospod svoje ljudstvo i. t. d. Nato obudi vero, upanje, ljubezen in kesanje sè zaterjenjem, da hočeš živeti in vmreti v naročju svete rimsko-

katoliške vere. Vedno bolj, si lajšaj zadnjo uro s tem, da boš vsaki večer svojo dušo Bogu priporočila tako, kakor da bi morala nocoj vmreti; za to reci trikrat: „V tvoje roke, o Gospod, izročim svojo dušo“, moli psaljem „Iz globočine“ (De profundis) za svojo dušo, kaker da si že vmerla. O kako zaslužna vaja! Naš sloveči sveti Peter Aljkantarski je ni samo sam natanko spolnjeval, temuč jo je vsem priporočal ko zdaten pripomoček sveto vmreti. Potem poškropi sobo z blagoslovljeno vodo, z enim očenašem in zdravamarijo ali z molitvico „Angelj božji, ki si moj varih“ i. t. d. priporoči se svojemu angelju varihu, da naj te varuje prevar hudega duha; da, prosi ga tudi naj ti pomaga, ko ne boš pri zavednosti, tako da se boš popolno dostojno vedla in zaslužila blagoslov presvete Marije. Neketeri redovniki so jo videli iti v spavnico in blagosloviti vse redovnike, ketere je našla v spanju dostojne in skromne; nevoljna se je pa obernila od tistih, ki niso bili popolnoma dostojni, in jih ni blagoslovila mimogrede.

Lepo vedenje naj ti bo tedaj pri sercu, ko slačiš redovno obleko, ako vodilo dovoljuje, vsakikrat jo poljubi; tako ravnaj v vseh rečeh, kaker te je učila tvoja učiteljica. Preden zaspíš, obudi to lepo dejanje, da imaš namen, naj bo vsaki zdihljaj v spanju dejanje ljubezni božje; zaspí v naročju vsmiljenja božjega in reci večkrat: „Moj Jezus, vsmiljenje! Moj Jezus, vsmiljenje!“ Ako bi se ponoči katerikrat prebudila, hitro izgovori ta ljubki zdihljaj. Glej, tako si boš tudi v spanju veliko zaslužila. Vedi pa, da ni dovolj prebrati te nauke, temuč treba se tudi po njih ravnati.

Posebno spraševanje vesti pa, katero opravljajo opoldne pred obedom ali po obedu, da izkoreninijo tisti pogrešek, ki bolj čez nje gospodari, ali da si pridobijo ono čednost, ketere bolj potrebujejo, opravljaj ravno tako, kaker splošno spraševanje vesti po gorenjih štirih navodilih, samo s tem razločkom, da pri splošnem spraševanju vesti poiščeš vse pogreške istega dne, pri posebnem pa samo, kolikokrat si padla v posebni pogrešek, keterega želiš v sebi zatreti, ali kolikokrat si se pregrešila zoper čednost, katero bi si rada pridobila. Neketeri velikodušno hočejo premagati pogrešek, keterega premagujejo in pazijo za to na število padcev ter primerjajo s padci prejšnjega dne, ravno tako delajo s padci in dejanji one čednosti, katero so si odločili. Zato si zaznamujejo padce kaker tudi zmage z vozli na vervici

ali na rožnem vencu za to narejenem z jagodami ali pa na papirju mej črtami s pikami, kar imenujejo vpisnik. Ako najdejo, da so denes storili več pogreškov kaker včeraj, si naložijo zveličavno pokoro. Ludovik Granaški pripoveduje o nekem redovniku, ki se je s tem sredstvom znebil poglobitnega pogreška s tem, da se je ostro bičal vsakikrat, ko je našel pri spraševanju vesti, da je bil zopet padel. O, ako bi bil komu na sercu njegov napredek, kako hitro bi prišel na verh gore popolnosti, pridobil bi si tako čednosti tudi na junaški stopinji! Ne pravim, da se tepi za vsaki pogrešek, nič velikega pa ne bo, ako boš vsakikrat poljubila tla, ali z jezikom naredila križ ali zmolila zdravamarijo, koliker pogreškov boš našla pri spraševanju vesti. Bog naj te razsvetljuje in naj ti da spoznati, kako lepa da je čednost in kako gerd je greh, in brez priganjanja boš dobro napredovala na poti popolnosti.

O izrednih milostih tretjega reda.

P. S. Z.

(Dalje.)

O odpustkih.

Odpustke, ki se jih morejo vdeleževati tretjeredniki ko taki in so dani tretjemu redu, moremo deliti na dve skupini:

A. Odpustki, ki so dani tretjemu redu naravnost in so naštetí v pismu Leona XIII., danem 30. majnika 1883. leta in oni, ki so bili dovoljeni 7. septembra 1901. Obojni so natančno zaznamovani v pismu kongregacije za odpustke izdanem 11. septembra 1901. leta.

B. Odpustki, ki so dani prvemu in drugemu redu sv. Frančiška t. j. frančiškanom, kapucinom, minoritom in klarisam, pa se jih morejo vdeleževati tudi udje III. reda vsled določbe Pija X. dane 5. majnika 1909, po kateri so deležni tretjeredniki vseh duhovnih milosti in dobrot vseh treh Frančiškovih redov.

Zaklad, ki je tretjerednikom odpert, je silno bogat in duhovne milosti, ki se jih morejo na lehak način vdeležiti, so neprecenljive vrednosti.

Pogoji za zadobljenje tretjerednih odpustkov niso pri vseh odpustkih enaki. Pri večini odpustkov se zahteva vreden prejem sv. zakramentov in molitev po namenu svetega očeta, pri mnogih tudi obisk redovne cerkve in molitev, pa ne pri vseh.

Samo vreden prejem sv. zakramentov se zahteva za popolni odpustek: na dan vstopa, za obljube, za duhovne vaje in za ponovljenje obljub 16. aprilja ali nedeljo na to.

Prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta se zahteva za popolni odpustek, ki je združen s papeževim blagoslovom in vesoljno odvezo. Ne zahteva se pa obisk cerkve in molitev se sme opraviti kjerkoli, tedaj tudi doma ali na potu.

Prejem sv. zakramentov, molitev in obisk cerkve — toda keterekoli cerkve ali javne kapele, tedaj ni treba, da bi morala biti redovna — se zahteva za popolni odpustek na dan mesečnega shoda in za tisti dan, keterega si vsak sam zbere v mesecu za popolni odpustek.

Za popolni odpustek, ki se dobi sè serafinskim rožnim vencem in z molitvijo šest očenašev, zdravamarij in slava Očetu, se ne zahteva ne prejem sv. zakramentov, ne obisk cerkve. Isto velja tudi za križev pot, če so postaje zunaj cerkve in za popolni odpustek na zadnjo uro.

Za druge popolne tretjeredne odpustke je pa treba prejeti sv. zakramente, opraviti molitve po namenu sv. očeta in obiskati cerkev, v kateri je vstanovljena tretjeredna skupščina. V slučaju, da je ta predaleč, se namestu nje sme obiskati župna cerkev, ali bližnja podružnica. Za živeče v zavodih z lastno kapelico velja obisk te.

Pogoji za zadobljenje popolnih odpustkov prvega in drugega reda, ki jih morejo biti deležni tudi udje tretjega reda, so isti, kaker je zgoraj povedano.

V knjižici: „Vodilo tretjega reda sv. Fr.“ so odpustki zaznamovani; vendar je treba nekaj malega spremeniti. Na koncu odpustkov naštetih v mesecu januariju imate zaznamovano vesoljno odvezo in pop. odp. za spomin križevega pota. Ta praznik je po zadnjih določilih prestavljen na prvi petek v sušcu ali marciju; zato je prenešena na ta petek tudi vesoljna odveza in popolni odpustek.

Spomin Marijinega sedmeregga veselja se obhaja sedaj na dan osmine Marijinega vnebovzeta t. j. 22. avgusta; zato

je določena vesoljna odveza in pop. odp. za ta dan in ne več za nedeljo po osmini Mar. vnebovzetja.

Praznik angeljev varihov se obhaja dne 2. septembra; za ta dan je določen pop. odp. in ne več na angeljsko nedeljo. Te novejšje spremembe lahko sami v „Vodilu“ zaznamujete, da se ne bote motili. Sicer pa vsak vesten voditelj odpustke od shoda do shoda oznani in dobri tretjeredniki imajo „Cvetje“, kjer so odpustki za vsaki mesec naznanjeni.

Naj tukaj sledi še poglavitno o postajnih odpustkih in o onih, ki se dobijo za molitev serafinskega rožnega venca.

O postajnih odpustkih je naše Cvetje natančno pisalo v petem letniku (1884.) Vse tam napisano ima še denes svojo veljavo. Dneve in odpustke imate našteve tudi v knjižici „Vodilo“. Zato tega ne bomo tu ponavljali. Peti letnik Cvetja našteva postajne cerkve; šestdeset jih je; na koncu pa prav primerno pravi:

„Lepa versta častitljivih svetišč! In vsako od teh ima le enkrat ali nekolikokrat v letu postajo z odpustki. Cerkev pa, kjer je skupščina tretjega reda, ima za ude tega reda postajne odpustke njih vseh. Ali ne bi bilo vže to vzroka dovolj, da si prizadevamo razširiti tretji red in pomnožiti tretjeredne cerkve?!“ Zadnje bi se glasilo po domače: Dušni pastirji! Vstanavljajte v svojih cerkvah skupščine tretjega reda, pa bodo imele vaše cerkve odpustke vseh večih rimskih cerkva.

V zadobljenje teh odpustkov je treba obiskati cerkev, kjer je vstanovljena tretjeredna skupščina in v nji nekaj moliti za potrebe sv. cerkve. Za te odpustke ne velja, kaker pri drugih, obiskati župno cerkev namestu redovne in naj bo tako še tako daleč.

Razen teh postajnih odpustkov, ki so navezani na postajne cerkve v Rimu in dovoljeni cerkvam tretjerednih skupščin po celem svetu, so pa še drugi postajni odpustki, ki se imenujejo postajni odpustki presv. Rešnjega Telesa. Tretjeredniki dobijo te odpustke vselej, kolikerkrat zmolijo pet očenašev, zdravamarij in slava Očetu za potrebe sv. cerkve in en očenaš, zdravamarijo in slava po namenu sv. očeta, torej skupno šest očenašev itd. Koliko je teh odpustkov, ne vemo. Dobijo se vsi tisti, katere prejemajo verni, ki obiskujejo postaje v Rimu, Porcijunkulo, svete kraje v Jeruzalemu in sv. Jakoba v Kompostelji.

Če kateri tretjerednik zmoli predpisanih šest očenašev, zdravamarij in slava večkrat na dan, dobi vselej vse odpustke, ki jih

dobijo tisti, ki obiskujejo imenovane svete kraje. Vender ni gotovo, če dobijo tudi popolni odpustek, ki je združen kateri dan s to ali ono postajo, večkrat na dan. Mnogi važni razlagavci so mnenja, da se popolni odpustek, če je zvezan s to ali drugo postajo, more dobiti le enkrat dotični dan, vsi nepopolni pa vselej, keder zmoli tretjerednik šest očenašev itd.

Za zadobljenje teh odpustkov, imenovanih postaje presvetega Rešnjega Telesa, ni treba obiskati nobene cerkve in tudi prejem sv. zakramentov se ne zahteva; torej lahko zmolite onih šest očenašev, zdravamarij, slava kjerkoli hočete (ali v cerkvi, ali na potu, ali doma); tudi ni treba, da bi morali biti tisti dan pri sv. obhajilu. Treba je pa, da ste v stanu milosti, da imate namen odpustke dobiti in zmolite skesanega serca predpisane molitve.

Za molitev serafinskega rožnega venca je dovoljen popolni odpustek vsem tretjerednikom. Za ta odpustek se ne zahteva ne obisk cerkve, ne sv. obhajilo, ne kaka druga molitev; dovoljeno je pa rožni venec tudi prekiniti; odpustka ste deležni, da le celi rožni venec zmolite v teku enega dne, četudi ga molite v večih presledkih. Tudi se ne zahteva, da bi ga molili na blagoslovljen rožni venec; odpustka se morete vdeležiti, četudi ga molite na perste ali kako drugače. To velja za popolni odpustek dovoljen udom treh frančiškanskih redov, tedaj tudi tretjerednikom.

Papež Pij X. je pa dovolil za serafinski rožni venec še več drugih odpustkov (23. avg. 1905). Če hočete biti deležni teh odpustkov, morate moliti ta rožni venec na moljek, ki je v ta namen blagoslovljen in prejeti sv. zakramente.

Ti odpustki so: 1.) Vsi verniki (tudi oni, ki niso v tretjem redu) imajo popolni odpustek, če javno v redovni cerkvi s tretjeredniki skupno molijo ta rožni venec. — 2.) Popolni odpustek dobijo: na praznik sedmeregga veselja Marijinega (t. j. 22. avg.), na Marijino oznanjenje (25. sušca), obiskanje (2. julija), na božič, na praznik razglašenja Gospodovega (6. prosinca), na velikonoč, na vnebovzetje Marijino in še na sledeče pglavitne Marijine praznike: spočetje (8. dec.), rojstvo (8. sept.), svečnica (2. febr.). — Pogoji so: molitev serafinskega rožnega venca in prejem sv. zakramentov. — 3.) Popolni odpustek enkrat v mesecu vsem tistim, ki ga molijo ob sabotah. — 4.) Popolni odpustek na zadnjo uro za tiste, ki seraf. rožni venec pri sebi nosijo in ga večkrat molijo. — 5.) Tristo let odpustka tistim, ki molijo seraf. rožni venec na Marijine praznike: žalostna M. B., Karmeljska M. B.,

Snežnica, Marijino ime, god Marij. odkupljenja jetnikov 24. sept., rožnega venca, Marijino darovanje (12. novembra).

— Dvesto let odpustka tistim, ki molijo seraf. rožni venec na zapovedane Marijine praznike. — Sto let odpustka, če ga molijo na soboto. — Sedemdeset let in sedem kvadranten, katerikoli dan ga zmolijo. — Deset let odpustka tistim, ki seraf. rožni venec pobožno pri sebi nosijo, ga večkrat molijo in kako drugo dobro delo opravijo ali Mariji v čast molijo sedem zdravamarij. — Vse te od Pija X. podeljene odpustke morejo verni obrniti v prid dušam v vicah izuzemši onega za smertno uro.¹

Če molita seraf. rožni venec dva skupaj ali več od njih, zadostuje, da ima v rokah blagoslovljen seraf. rožni venec oni, ki moli naprej, drugim ga ni treba.

Sv. Dežela in Izraeljci v mej-sebojni zvezi.²

Pred kratkim je izišla znamenita razprava o Sv. Deželi in njenem vplivu na Izraeljce. Spisal in priobčil pl. Faulhaber, škof v Spiri (Speyer) na Nemškem. Ker je Sv. Dežela v verskem smislu tudi naša domovina, smo prepričani, da bodo z veseljem brali te-le verstice mnogi tretjeredniki, posebno pa še slov. jeruzalemski romarji iz l. 1910. Namen teh verstic je seznaniti naše bravce z res zajemljivo glavno vsebino prej omenjenega dela.

Škof-pisatelj razlaga v njem, kako so zemljepisna svojstva starega Kanaana ali Palestine, torišča sv. pisemskih zgodeb, vplivala na poklic in namen, ki ga je Bog imel z izraeljskim ljudstvom. Saj nas tudi zgodovina in skušnja učita, kako vplivajo na razvoj kakega naroda naravna svojstva kraja, dežele, kjer narod prebiva: n. pr. planinska ljudstva so bojevite narave, mej tem ko je dolinec mehkega značaja, rad

¹ Acta Ordinis F. M., An. XXIV., Oct. 1905., Fasc. X. pag. 349 s.

² Primeri: »Zeitfragen u. Zeitaufgaben« v. Faulhaber. (Herder 1915).

v miru živi in pri njem cvete znanost, umetnost. Nasprotno so planinci stanovitniši v navadah, manj sprejemljivi za novotarije, dolinci pa bolj spremenljivi, in bolj dovzetni za vpliv, bodisi dober ali slab, ki prihaja od drugod.

Moremo li to splošno pravilo obrniti tudi na izraelsko ljudstvo?! Smemo li reči, da so tudi naravna svojstva Kanaana vplivala nanj tako, da se je to ljudstvo razvilo in postalo takšno, kakeršnega je Bog hotel imeti v svoje namene?! Omenjeni pisatelj to terdi in vspešno dokazuje, da izraelsko ljudstvo ni prišlo v deželo po kakem zgodovinskem naključju, temuč da ga je Bog namenoma pripeljal tu sem, kjer se je moglo tudi vsled naravnih svojstev kraja pripravljati na svoj poklic. Sledimo pisatelju v dokazovanju!

Kak poklic je imelo izvoljeno ljudstvo pred prihodom Mesije? in kake lastnosti naj je imela njegova domovina, da je njegove rojake podpirala pri stremljenju po namenu njihovega poklica?

Iz sv. pisemskega božjega razodenja vemo, da je bil poklic Izraela le-ta, mej vsemi narodi Boga v pravi veri častiti in luč božjega razodenja ohraniti takorekoč pod mernikom, da ne bi vgasnila v vetru splošnega malikovanja. „V Judeji je Bog poznan, v Izraelu je veliko njegovo ime!“ (Ps. 75, 1) tako so v svesti si tega velikega privilegija (predprave) navdušeno vsklikali verni pobožni Izraeljci.

Bog je takorekoč samega sebe v varstvo izročil Izraelu; njemu je razodel, kako da hoče od človeštva češčen biti. Seveda je človeški rod v prvotnem razodenju tudi vedel za enega, edinega pravega Boga, in kako da hoče ta češčen biti; vemo pa, kako se je vera v enega, pravega Boga v spridenosti Bogu vpornega človeštva polagoma zgubila in kako je en narod okužil drugega z malikovanjem.

Kaj je torej Bog storil, kaka naravna sredstva je rabil, poleg nadnaravnih, da je v svojem ljudstvu ohranil koliker mogoče čisto in nepokvarjeno prvotno božje razodenje? Čujmo odgovor na to vprašanje!

Po svojstvih dežele, kjer je to izvoljeno ljudstvo prebivalo, je Vsemogočni svoj pravoverni narod izoliral, ločil od velikega, svetovnega prometa in malikovavskih narodov.

1. Že po svoji zemeljski obliki je Palestina kaker naravna terdnjava. Proti vshodu jo zapira arabska puščava, ki s tem brani

velikim množicam dohod v deželo. Proti zapadu meji Sv. Dežela na Sredozemeljsko morje. Drugod sicer morje zbližuje dežele; njo pa morje bolj loči od drugih deželâ, kaker pa jo spaja z njimi; zakaj Palestina nima niti ene dobre luke, preko katere bi se tuji tergovski promet razvil po deželi. Proti severu jo zapira libanonsko in antilibanonsko gorovje sè svojim 3000 metrov visokim Hermonom. Dohod tu prek v deželo sicer ni popolnoma zapert, vendar pa tako zaviran, kaker da bi hotel Stvarnik z omejenim gorovjem zavaliti veliko skalo ko zapreko na gladko cesto. Na jugu proti malikovavskemu Egiptu pa Sv. Dežela zopet meji na puščavo.

Tako tedaj zemljepisna lega Sv. Dežele poterjuje besede preroka Izaije (5, 2), da je Gospod Bog svoj vinograd obdal s plotom.

Ne samo meje, tudi notranjščina dežele podpira namene božje s tem ljudstvom. Od Libanona proti jugu — po dolgem dežele — se vleče visoka gorska planjava, na kateri se je zveršilo največ svetopisemskih dogodeb. In tudi ta planjava je zadosti ločena od dolinskega sveta; zakaj niti ene širše doline nima, po kateri bi se dala speljati kaka boljša cesta in kar jih je sotesek in prelazov, so težavni in vodijo skoraj vsi na vshod proti puščavi.

Tako je Bog s pomočjo teh gorskih višin in puščav napravil nekak zid, prav kaker samostansko klavzuro, okoli svojega ljudstva; s tem ga je ločil od sveta in v sv. samoti pripravljaj na veliki njegov poklic. — Še eno, v tem pogledu znamenito svojstvo dežele naj omenim: Palestina nima niti ene reke, po kateri bi mogli Izraeljci brodariti v poganski svet in le-ta priti mej nje. Še tisto bore malo njihovih potokov se z malimi izjemami ne steka v zadosti bližnje Sredozemeljsko morje, temuč teče proti vshodu in se zliva v Jordan.

In Jordan! ta posebnež mej rekami, pobira z desne in leve potoke in jih vodi ne vun iz dežele, temuč v domače Mertvo morje, kaker bi se na božje povelje bal Sv. Deželo zapustiti in iti mej nevernike. Tako je celo Jordan živahen pridigar, ki svari ljudstvo in mu pravi, naj ne hodi mej malikovavce v svojo pogubo.

2. Ali pa morebiti ni ta zapertija povzročala Izraelcem sličnih težav kaker jih čutimo mi dandenes, ko so nam sovražniki za-perli pot v svet? Kako je bilo pri Izraelcih s preskerbo življenjskih potrebščin? Kar je Bog s to zapertijo navidez odtegnil ljud-

stvu, to mu je dal doma v največi obilnosti, namreč zemeljskih pridelkov v čudoviti rodovitnosti zemlje. Izraelci naj bi ne bili v življenjskih potrebščinah odvisni od tujih malikovavskih narodov, temuč naj doma pridelajo, kar rabijo za živež in obleko.

Sv. pismo nam pripoveduje, da je Bog Izraelcem obljubil deželo, kjer se cedi mleko in med. In res je bila dežela Kanaan taka skoraj v dobesednem pomenu. Judovski zgodovinar Flavij Jožef (okoli l. 70 po Kr.) hvali Judejo zaradi obilnosti žita, vina, sadja; Samarijo zaradi krasnih pašnikov in mlekapolnih čred; Galilejo zaradi mastne zemlje, ki brez posebnega človeškega truda pri obdelovanju bogato rodi.

Zraven tega je podnebje Sv. Dežele tako zravnano, da vspevajo tu na malem prostoru sadeži severnih in južnih drugih deželâ; n. pr. pri nas v Evropi, kjer rastejo jabolka, ne zore tudi pomaranče; tam, kjer raste vitka jelka, ne vspeva tudi košata paljma. Torej, kar je pri nas ločeno na stotine milj, raste, vspeva in zori v Palestini blizu skupaj.

Po velikosti je Sv. Dežela približno enaka Kranjski in Štajerski (28 tisoč km²), preživljala pa je za časa Davida trikrat toliko prebivavcev, koliker je Kranjcev in Štajercev skupaj, t. j. 5 milijonov Izraelcev. Dandenes tamkaj slabo živi komaj desetina nekedanjega prebivavstva; prekletstvo božje teži pač deželo, ki ni hotela spoznati svojega obiskanja in to prekletstvo zveršuje nad njo turško zanikerno gospodarstvo.

V Stari Zavezi je blagoslov božji bival nad Kanaanom v takem bogastvu, da ljudstvu, dokler je bilo Bogu zvesto, ni bilo treba življenjskih sredstev iskati zunaj dežele niti v sobotnem letu, ko tedaj polja niti obdelati niso smeli, ampak so le spravili z njega, kar je samo ob sebi zrastlo in tega je bilo za tisto leto do prihodnje žetve zadosti.

Ta velika rodovitnost dežele je imela obenem tudi duhovni pomen: v svoji rodovitnosti je bila dežela Kanaan predpoda bogastva duhovnih dobrot sv. cerkve, ki ž njimi oskerbuje za časnost in večnost celi svet, ves kerščanski človeški rod.

3. Tretje, poklicu izvoljenega ljudstva primerno svojstvo Sv. Dežele, da se je ljudstvo moglo prilično mirno razvijati za svoj namen, je njena za vojnoobrambne namene prikladna teritorijalna, zemeljska oblika.

Gorske višine in soteske, vojnemu prodiranju nevarni prehodi in ozke doline so obteževale sovražniku vpad v deželo in

olajševale Izraelcem njeno obrambo. Pri prodiranju in vmikanju je bila narava dežele v pomoč Izraelcem, dokler so se držali svojih junaških in vse skozi vernih vojskovodji in vbogali Boga, ki jim je tudi v vojski po prerokih dal vedeti svojo voljo. Svetopisemska zgodovina iz časa sodnikov in kraljev nam poroča o krasnih strateških vojnih uspehih, ki so imeli poleg božje pomoči svoj bistveni vzrok v primerni teritorialni obliki Svete Dežele.

4. Da je vsled teh dosedaj omenjenih svojstev Izraeljec ljubil svojo domovino ko ljubi dober otrok svojo dobro mater, ni da bi se čudili. Od tod si pa tudi razlagamo njegovo meržnjo do tujih krajev, neveselje nad potovanjem v tujino, in njegovo hrepenenje po domovini, če je moral po okoliščinah prisiljen bivati zunaj njenih mej.

Iz zgodovine vemo, da so morali Izraeljci neketerikrat zapustiti svojo deželo in iti v pregnanstvo. Vsako drugo ljudstvo bi bilo najberž v teku časa lažje prebolelo zgubo domovine in se sprijaznilo s tujimi kraji. Za časa velikega preseljevanja narodov začetkom srednjega veka, iz Azije v Evropo in tu iz severnih krajev proti jugu, posebno proti Italiji in na Baljkan, so mnoga ljudstva morala zapustiti domače kraje in iti drugam, pa so se tam spojila z domačimi rodovi v nov narod. Izraeljci pa so vkljub vsemu preseljevanju, nasilnemu in tudi prostovoljnemu, ohranili do danes svoj značaj, svoje šege, svoj jezik, svojo ljubezen do prvotne domovine.

Kako globoka je bila njihova žalost, ko so morali nekaj desetletji živeti v babilonskem pregnanstvu (l. 606—536 pred Kr.), nam pričajo besede iz 136. psaljma. Ko so jih Babilonci silili, naj zapoje katero svojih lepih izraeljskih pesmi, so jim Izraeljci odgovarjali:

„Tu sedimo ob babilonskih rekah in jokamo ob spominu na Sijon: gosli in harpe in citre smo obesili na verbe žalostinke in vi nam pravite, da pojmo! Kako naj pojemo Gospodove pesmi v tujini? Ako bi tebe pozabili, o Jeruzalem, naj bo pozabljena naša desnica; na nebes naj se nam jezik prisuši, ako bi se ne spominjali tebe, o Sijon v tvojem razdjanju!“

Ravno tako silno žalost nad zgubo domovine in razdejanjem sv. mesta izražajo žaljne pesmi preroka Jeremije.

In če se še dandenes mnogo Judov na stare dni preseli iz naših krajev v Jeruzalem, ker hočejo vmreti v mestu svojih

očetov, ni li to znamenje, da še ni vgasnila zadnja iskrica simpatije, ljubezni méj tem ljudstvom in njegovo prvotno domovino?

5. Nadaljno, poklicu božjega ljudstva primerno svojstvo dežele je bilo le-to, da je bila Kanaanska dežela majhina v primeri sè svojimi sosedomi. Z dolžino 240 km in širino 170 km je bila pravi pritlikavec z Goljati kraljestev ob Nilu ali Evfratu. In vendar je ravno njena mala obsežnost prav posebno služila poklicu in namenu božjega ljudstva.

V verskem pogledu je bilo za Izraeljca krajevno poznanje njegove domovine velevažno. Saj je bila zanj ta dežela kaker v skalo vklesana zgodovinska knjiga božjega razodenja, pravi monumentalni atlant s podobami iz svetopisemskih zgodeb z velikim naslovnim napisom: „Bog je velik in milostljiv svojemu ljudstvu.“ (Ps. 102, 8; 146, 5).

Ni ga bilo pota, ne steze, po katerem ne bi bila hodila noga njegovih velikih sv. mož. Vsak potok, vsak studenec, vsak hrib, vsaka dolina je bila spojena s kakim svetopisemskim dogodkom. Vse povsod je mogel Izraeljec v tleh svoje dežele brati kako poglavje iz zgodovine svojih očakov, prerokov, sodnikov, kraljev.

Dalje je ravno ta mala razsežnost dežele, njegove domovine, Izraeljcu pomagala, da nikjer v njej ni mogel biti ptujec, da jo je mogel brez posebnih težav vse križem prepotovati, njene velike versko narodne spominike videti, ob njih obnoviti verskega duha, vterditi se v negoljufivem upanju na vresničenje še vseh drugih do takrat ne še spolnjenih božjih obljub.

Prav posebno pa je bila pomenljiva mala razsežnost Svete Dežele z ozirom na pomen osrednjega božjega svetišča, tempeljna v Jeruzalemu. Le v majhini deželi se je moglo zahtevati, da naj se njeno ljudstvo zbira v enem samem svetišču; le v majhini deželi je mogla versko narodna organizacija iz tempeljna pri tedanjih prometnih sredstvih prodreti do zadnje vasi v judejskem ali libanonskem gorovju.

Če pa pogledamo v čase Odrešenika Kristusa, moramo zopet priznati, kako prav je prišla mesijanskim namenom mala obsežnost te dežele.

Zemeljsko bivanje Gospoda Zveličarja ni bilo stalno na enem kraju, ampak se je premikalo od tukaj do tam in zopet nazaj. Ker je bila Palestina majhina, zato je mogel veliki Učenik „poln milosti in resnice“, vsem biti vse. Kar je govoril, je odmevalo po

celi deželici; kar je storil, se je po celi deželi moglo zvedeti. Vsakedo izmej ljudstva ga je osebno poznal, vsaki je mogel pri količkaj dobri volji priti do Njega, je mogel osebno svojega bolnika spraviti predenj, svojega otroka blagosloviti dati Njemu. Tako se je moral tudi vsaki posamezni osebno odločiti, da li hoče verjeti od Boga poslanemu učeniku ali ne. In ko je slednjič izraeljsko ljudstvo svojega Odrešenika zavglo in križalo, pač ni bila dežela kriva, kaker da bi bila ona ovirala ali celo onemogočila spoznati Mesijo, Njegov nauk, Njegova dela.

6. Slednjič je božjim namenom z izraeljskim ljudstvom služilo tudi to-le svojstvo dežele, da leži Kanaan v sredi mej tremi deli sveta: Sem, Kam, Jafet so si tu segali v roko: Azija, Afrika in Evropa so tu sosede.

Kako pripravna je torej lega Palestine, da je iz nje zasvetila luč vsem narodom! Od tukaj so apostelnji, ki jih je Jezus sam imenoval luč sveta, nesli evangelij, veselo vest o odrešenju mej vsa ljudstva.

Glejte, to je pomen Sv. Dežele po njeni zemeljski obliki v zvezi z izraeljskim ljudstvom. Na zemljevidu Palestine moremo videti, kako je perst božji temu ljudstvu začertal njegov poklic, njegov namen na zemlji.

In če bi tudi zgodovina molčala, bi pa palestinski kameni govorili, da je Bog izraeljskemu ljudstvu vse storil, kar mu je bilo potrebno v dosego namena, „parare Domino plebem perfectam“ (Luc. 1, 17) t. j. pripraviti se za dostojen sprejem Zveličarja sveta.

P. J. K.

Dopisi.

Sedemstoletnica Porcijunkule v Pazinu.

Kaker ti je, dragi bravec, znano, smo letos 2. avg. praznovali že sedmo stoletnico Porcijunkule v frančiškanskem redu. Na to te je že zadnji zvezek „Cvetja“ opozoril. Ni ti pa znano in ti ne more biti, kako se je porcijunkuljska sedemstoletnica tu in tam vnanje proslavila. Pač si morda čul o bližnjih krajih, ali o daljnih te more le poročilo seznaniti o redki slovesnosti.

Naj sledi torej poročilo iz Pazina, iz obmejnega kraja na jugozapadu naše redovne okrajine.

Kaker lani in pred lanskim, smo tudi letos mislili, da pač ne bo kaj posebne vdeležbe radi vojnih razmer. Čeprav nas je z ene strani nagibala sedemstoletnica Porcijunkule, nam vendar z druge strani ni dopustil skrajno neugodni čas, da bi mogli koga posebič opozoriti na svečanosti 2. avgusta. Pa čemu tudi vabiti! saj je mogel vsaki v svoji župnijski cerkvi dobiti porcijunkuljske odpustke in sicer brez težavnega potovanja, denarnih stroškov in drugih neprilik.

Pa glej, česar se nismo nadejali, česar si nismo upali storiti, to se je zgodilo.

Ljudstva je bilo nenavadno veliko število; na dan 2. avg. je imelo 15 spovednikov skoro do poldneva dovolj posla, eni celo do ene ure popoldne. Samo v naši cerkvi je bilo ta dan obhajanih 1700 vernikov.

Vsak kotic v cerkvi je bil napolnjen, množice so se gnetle na hodnikih, na tergu pred cerkvijo so stale gručice; vsem tem poslušavcem je domači propovednik govoril in sicer na predvečer: o pogojih odpustkov, v jutro 2. avg.: o popolnem odpustu, ob 10. uri isti dan: o zgodovini Porcijunkule. Videlo se je, da so letos dobremu isterskemu ljudstvu vsi govori globoko segali v serce.

Cerkveno petje se je pod vodstvom samostanskega organista zveršilo v splošno zadovoljnost. Blag. gosp. gimnazijski ravnatelj I. Kos je namreč ponudil, naj bi za Porcijunkulo popevale v Pazinu stanujoče kandidatkinje ženskega učiteljišča in gimnazijalke. In res, pravkar narejene in iz cerkve na kor vodeče polževke (stopnjice) so omogočile, da je mogel na doslej pod klavzuro se nahajajočem pevskem koru nastopiti mladi ženski pevski zbor. Njegov prvi nastop z Gruberjevo mašo „in honorem Reginae sacratissimi Rosarii, op. 185“ je vzbudil občno pozornost.

Poseben sijaj proslavi sedemstoletnice je pa dala navzočnost kerškega vladike premilost. gosp. dr. Antona Mahničarja. Presvetlega biskupa, ki se je slučajno mudil v Pazinu, je pozval visokočast. p. gvardijan. Pač je bil Presvetli naprošen v prvi versti samo za sv. mašo, ali prišel in prisostvoval je celemu vspejdu službe božje za Porcijunkulo. Bil je tedaj že pri večerni propovedi in blagoslovu. Drugi dan pa je blagovolil opraviti glavno sv. mašo ob 10. uri. Opoldne je bil v družbi lepega števila duhovnikov samostanski gost. Čeprav je bil obed z ozirom na vojni čas skromen, se je vendar veršil zabavno in priserčno.

Istotako se je Premilostni vdeležil na dan Porcijunkule popoldne litanij, ki jih je imel ob asistenciji patrov preč. g. pazinski prošt Monsinjur A. Kalac. — Ko je videlo verno ljudstvo škofa v svoji sredini, se mu je očividno brala na licih nepritajena ra-

dost; znak, da isterski hervatski kmet zna ceniti višje cerkvene poglavarje. — —

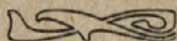
H temu poročilu bi pripomnil še to-le: v novejšem času se opaža v Pazinu, v mestu* in neposredni okolici, dokaj smisla za zdrav napredek notranjega cerkvenega življenja; zlasti izredne pobožnosti vgodno vplivajo na Istrijane. Dal torej ljubi Bog, da bi po priprošnji sv. Frančiška tudi letošnja sedemstoletnica imela dobre in blagodejne posledice za duhovno življenje terpečega ljudstva!

P. H. D.

Novo mesto. Pervi sestanek voditeljev III. reda novomeškega okrožja. (Dalje). Referat „Razmerje tretjega reda do Marijine družbe.“ G. referent je omenil koj v začetku svoje razprave, da je razširjeno trojno mnenje glede tega vprašanja: 1.) ni treba ne Marijine družbe, ne III. reda! — 2.) v župniji bodi ali samo Marij. družba ali III. red! — 3.) Oboje: Marijina družba in III. red, mej seboj naj se pa podpirata in spolnjujeta! — Pervo in tudi drugo mnenje, poudaril je g. referent, je napačno, ni v duhu sv. cerkve, ki je v teku stoletji obe organizaciji dovolila, priporočala in pospeševala. Nadalje je popolnoma napačno tudi mejsebojno tekmovalje, zapostavljanje ali celo preziranj. Torej preostane tretje mnenje: obe organizaciji naj se spolnjujeta in podpirata mej seboj! To je po nauku in po volji sv. cerkve. Marijina družba, ki manj zahteva od svojih članov, naj bo nekaka priprava za III. red! Boljši in pobožniši člani Marij. družeb, hrepeneči po popolnosti in svetosti življenja, ki bi bilo podobno onemu samostanskih redovnikov I. in redovnic II. reda, tisti, ki morajo mej svetom ostati, pa bi si radi zagotovili večno zveličanje in dosegli večje plačilo v nebesih: taki naj stopijo po svoji poljubnosti in prosti volji v tretji red. V poterdjanje svojega mnenja, ki je tudi nauk sv. cerkve, je navedel g. referent nekatere vzroke in dokaze. Pred vsem je poudarjal g. poročevavec, da imata obe najstariši cerkveni organizaciji isti smoter: bližnji cilj — čednostno življenje, končni cilj — večno zveličanje. Vender pa sta obe vstanovi sv. cerkve samostojni, neodvisni ena od druge in, kar je poglavitno, popolnoma različni po bistvu, vstavi in organizaciji. Različni sta po svojem bistvu: III. red je pravi cerkveni red (to nam pravi že ime samo!) sè vsemi znaki in lastnostmi pravega reda; razloček je le v tem, da udje III. reda ostanejo mej svetom, njih življenje potemtakem ne more biti povsem enako življenju redovnikov I. in redovnic II. reda, temuč samo po-

* Pazin ima mešano prebivavstvo: hervaško in italijansko; Hrvatje so brez dvojbeno v večini. Kar se pa pobožnosti tiče, ne dosežajo ne eni ne drugi — Slovencev. Nekateri člani III. reda so pa seveda hvalevredna izjema v tem oziru.

dobno. Ko pravi red pa tudi vživa prednost pred vsemi drugimi organizacijami cerkvenimi. — Marijina družba pa po svojem bistvu ni red, temuč samo združenje po stanovih in spolu. Različni sta po vstavi in organizaciji. Da morejo udje III. reda hrepeneti po svetosti in popolno kerščansko živeti, se zavežejo, da hočejo spolnjevati razen božjih in cerkvenih zapovedi tudi vodilo III. reda, ki se prilega vsaki starosti, spolu, stanu in narodnosti. In prav vsled tega združuje vse boljše ljudi, bodisi vernike v župniji, bodisi prebivavce v deželi in deržavi. Zato je tretji red edina najmočnejša cerkvena organizacija na svetu. V tem smislu je tudi razumevati geslo svetega očeta Leona XIII.: „Moja reforma je III. red sv. Frančiška!“ — Marijina družba pa združuje osebe različne starosti, stanu in spola, ki so mej seboj popolnoma ločene, z namenom, da jih napeljuje k spolnjevanju stanovskih dolžnosti v soglasju sè splošnimi dolžnostmi kerščanstva. Zato nima Marijina družba vodila, temuč samo pravila, ki se prilegajo posameznim stanovom in spolu. — Obe organizaciji skušata vsaka po svoje doseči svoj namen. Marijina družba si prizadeva po nežnem, ljubkem posebno mladini primernem češčenju Matere božje doseči svoj smoter. III. red pa doseza svoj cilj po zverševanju sv. evangelija — kaker govorijo sedanji sv. oče — in sicer po zgledu prvih kristjanov. Iz tega pa sledi: Kjer sta obe vstanovi vpeljani, naj se slehernemu pusti prosta volja. Ako želi n. pr. vstopiti dekle iz Marijine družbe v III. red, bi ne bilo v duhu sv. cerkve, ako bi se ji branilo. Kaker sv. cerkev priporoča obe organizaciji vsem ljudem, tako naj v obe pristopajo vsi tisti, ki čutijo v sebi veselje za Marijino družbo in poklic v redovno tretjeredniško življenje. — Kolikokrat se dobijo verniki obojega spola, ki imajo veselje in nagnjenje do redovniškega življenja, pa ga vsled različnih ovir ne morejo nastopiti: ravno takim naj se priporoča III. red! Nadalje so zlasti v Marijinih družbah dekleta in žene, ki so pripravljene storiti več, kaker zahteva Marijina družba: te bi se rade vdeležile še večih milosti v III. redu ter tako dosegle višjo stopinjo popolnosti in obilniše plačilo v sv. nebesih — ravno tem naj se priporoča III. red. — H sklepu referata je govornik overgel več predsodkov o razmerju tretjega reda do Marijine družbe. Nauk in želja sv. cerkve je, — tako je na kratko povzel, — da gresta obe organizaciji ena drugi na roko, da se podpirata in spopolnjujeta. Sklenil je z besedami: „Naj živita, rasteta in procvitata obe najstariši vstanovi sv. cerkve!“ — Nato je bila debata, oglasili so se povečini vsi gospodje, poudarjali so v bistvu to, kar je govoril g. referent. (Konec prih.)

Razgled po serafinskem svetu.

Po smerti odlikovan. Kaker so že dnevni časopisi sporočili, je prejel naš rajni p. Frančišek po svoji smerti od Njegovega Veličanstva presvetlega cesarja vitežki križec Franc Jožefovega reda z vojno dekoracijo in sicer v priznanje junaškega spolnjevanja dolžnosti pred sovražnikom.

Junake kerščanske ljubezni so se skazali častiti gospodje vsmiljeni bratje v Gorici, ki so v zadnjih italijanskih napadih kljub neprestanemu obstreljevanju vstrajali pri bolnikih in ranjencih. Subprijorja pč. p. Vida Krikava je vbila granata, prijor pč. p. Longin Horák, težko ranjen na nogah se zdravi v Ljubljani; tudi več drugih bratov je ranjenih, bolnišnica pa razdejana.

Naša lepa Kostanjevica je zopet precej terpela. Kako in kaj pa je s p. Aleksandrom, sè zvestim hlapcem Matijo in dvema strežnikoma, ki so še ondi ostali, pa nam doslej žal nihče ni vedel povedati kaj gotovega.

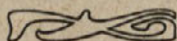
Za pravico in resnico. — Neko višje vojaško poveljstvo na Koroškem je odredilo, da se ima gotovim zlobnim hujskačem proti katoliški duhovščini bolj na perste oziroma na jezik gledati ko se je to doslej godilo. Le-ti so vedeli pripovedovati cele romane, če je bil kak katoliški duhovnik ovaden in na odgovor poklican. Nič jih ni bilo sram, če so se pri tem umazanem delu tudi neštetokrat, da vedno blamirali. Vsaj enega so hoteli na vsak način imeti, na katerega bi lahko kazali ko izdajico v talarju. Tudi enega niso mogli ko tacega spraviti pod ključ. Za to prizadevanje jim je imenovano vojaško poveljstvo sledeče povedalo: „V splošnem so bili trije duhovniki (na Koroškem) toženi, pač malenkostno število v primeri s celoto duhovskega stanu, ki si je ravno v tej vojski pridobil nevenljivih zaslug za domovino in nje cesarju vdano ljudstvo. Duhovščina se je pri vojni oskerbi postavila v prve verste, je požrtvovavno delovala po bolnišnicah in povsod podžigala domovinska čustva. Brez razlike narodnosti so tekmovali v netenju in ohranjenju vseh plemenitih čednosti domovinske ljubezni, poguma in samoodpovedi v sercih izročeneega jim ljudstva. Ko kervava žrtev bodi omenjen le svetolucijski župnik Jožef Fabijan, ki tudi mej najbesnišim bojem ni zapustil svoje črede, dokler ni po italijanski granati našel junaške smerti. Zgodovina deželâ in držav mej svetovno vojsko bo marisketerega plemenitega duhovnika, ki je bil doslej le v ožjem delokrogu znan, postavila ko prekrasen zgled na svetilnik. Hujskači in žlobudrači (Hetzer und Schwätzer) vseh slojev in stremljenj se tedaj opozarjajo, da spadajo neresnične govorice o iz-

dajstvu duhovščine i. t. d. ko raznašanje vznemirljivih vesti pod postavo in da se bodo raznašavci strogo kaznovali.“ — Upajmo, da bodo prizadeti odslej bolj previdni, sicer se znajo sami znajti pod ključem.

Za sedmo stoletnico porcijunkuljskega odpustka so sveti oče Benedikt XV. poslali dne 29. junija generalnemu ministru frančiškanskega reda preč. p. Serafinu Čimino apostoljsko pismo, v katerem govorijo o veliki dobroti in milosti, na priprošnjo sv. Frančiška podeljeni cerkvi in človeštvu. Obenem določajo v tem pismu, da se morejo verniki celo leto, ki je posvečeno temu spominu, to je od poldneva 1. avgusta 1916 do polnoči 2. avgusta 1917, vdeleževati tega odpustka v Porcijunkuli, baziliki svete Marije angeljske v Asizu, kjer je bil ta odpustek prvič podeljen od Gospoda. — Vsled vojnih razmer nam Slovencem seveda ne bo mogoče porovati v Asiz, pač pa nas veseli velika ljubezen sv. očeta do našega frančiškanskega reda. — Za to sedemstoletnico je izdal dne 2. julija okrožnico na vse ude treh redov sv. Frančiška tudi naš omenjeni prečastiti generalni minister. Okrožnica razpravlja o velikem veselju, ki o priliki tega jubileja navdaja serafinsko družino ter našteva posamezne razloge naše duhovne radosti, določa nekatera navodila praznovanja, h koncu se hvaležno spominja prej imenovanega apostoljskega pisma. Preč. verhovni predstojnik opominja vse otroke sv. Frančiška, da naj molimo za sv. očeta Benedikta XV. (Kaj več o tem prihodnjič).

Papežev konzistorij se napoveduje za mesec gruden. Časopisi že stikajo okrog za novimi kardinalji in papeževima poslanikoma, dunajskim in monakovskim. Bomo videli, koliko bodo vgenili. Včasih kaj zadenejo, večinoma so pa samo domnevanja. Gotovo je, da dobita Dunaj in Monakovo nova poslanika, ker sta dosedanja postala kardinalja in ko taka ne ostaneta na svojih mestih. Ker bo po vojski tudi mariskaj cerkvenega treba vrediti in morda tudi prevrediti, gotovo ni vseeno, koga dobimo. Seveda je naša stvar pri tem le, da molimo za srečno izbranje.

Pomenljiv dar. — Visoke genuške plemkinje so poslale sv. očetu pomenljivo podobo, ki jo je naslikal z oljnato barvo prof. Penaziliko. Slika predstavlja človeško družbo, ki obupana vsled vojnih grozot zaupljivo zre v namestnika Kristusovega v Vatikanu, naj bi on izprosil od Boga svetu mir. V ozadju je videti bojni metež, razvaline in goreče hiše. V ospredju se pa truma starčkov, ženâ in otrok drenja proti sv. očetu, ki moli h Kraljici miru. Angelj, ki je priplaval iz nebes, mu podaje oljičino vejico, znamenje miru. Tako je umetnik v resnici lepo izrazil mirovno delovanje sv. očeta. Da bi le kmalu res priplaval angelj z oljičino vejico. —

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

1. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine svetotrojiške:

Mahajlovci na Ogerskem: Helena Plavec; Negova: Jožef Domanjko; Sv. Boljfanek v Slov. G.: Marija Šuta, Frančišek Frčal; Marija Snežna: Ivan Variš; Osek: Lovro Mulec, padel na sev. bojišču. Jera Valner (17 let v III. redu); Sv. Jurij v Slov. G.: Alojzija Purgaj; Sv. Rupert v Slov. G.: Alojzij Neuwirth (19letni mladenič, 4 l. v III. redu), padel na sev. bojišču; Sv. Peter pri Radgoni: Ivana Lenartič.

2) skupščine goriške:

Dornberg: Neža (Frančiška) Juvančič; Pečine: Marija (Klara) Laharnar.

3) skupščine ljubljanske:

Ana Škof, Eliz. Mrak, Frančišek Bolta, zgleden gospodar v Obrijah, padel v vojski na Doberdobu, Ana Jereb, Ivana Samec, Barbara Munda, Frančišek Jemec s Černuč, Valentin Grum iz Rakitne, Ana Vardijan.

4) skupščine novomeške:

Novomesto: Marija Hromy (33 let v III. redu).

5) skupščine kamniške:

Kamnik: Marjeta (Marija) Škofic, Terezija (Marija) Rozman, Terezija (Marija) Pogačar.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Ljubljana: Marija Prestovc, Terezija Šibite, Uršula Svetek, Marjeta Gavze; Št. Jernej: Marija Župan, Marija Strajnar, Marija Fabjan; Braslovče: Jožefa Rovšnik; Mekinje: Ana Rogelj. — Priporočajo se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev: F. P. priporoča bolnega moža, otroke in sebe v neke posebne dobre namene. Tretjerednica v dober namen. M. P. za stanovitnost. T. B. za popolno ozdravljenje. Tretjeredniki na bojišču.

J. S. se priporoča v pobožno molitev, da bi bil vslišan v neki jako važni zadevi. Neki zelo bolan duhovnik za ozdravljenje.

Zahvala za vslišano molitev.

Naznanjam obljubljeno zahvalo v čast sv. Antonu Pad. Bil sem v veliki nevarnosti zgubiti pošteno ime, obenem mi je pretila tudi škoda na imetju. V tej sili si nisem mogel pomagati drugače, kaker da sem se zatekel k sv. Antonu Padovanskemu za pomoč; istočasno sem obljubil, ako bom vslišan, da pošljem za kruh sv. Antona 10 K ter da bom objavil zahvalo v »Cvetju«.

Sedaj pa pošljem dolžnih 10 K za dobri izid iz te stiske, hvala Bogu in sv. Antonu priprošnjiku: rešen sem nesreče! Pridam pa še 40 K za iste namene, torej skupaj 50 K. (Znesek došel, Bog poverni! — vred.). 40 K še zraven pošiljam za kruh sv. Antona, ker sem vverjen, da sv. Anton lahko in rad pomaga v resničnih potrebah, prepričan sem o mogočni priprošnji tega velikega svetnika. Nekoč sem bil že tudi poslal 10 K za kruh sv. Antona,

ne kaker da bi hotel milega čudodelnika skušati, tudi ne šele po vslišanju prošnji, temuč zato, ker sem bil vverjen, da vsotica ne bo zgubljena. In res: vsi, ki me poznajo in vidijo razmere in srečo moje družine, terdijo, da je to v resnici nekaj čudnega, da mi vse tako dobro gre. Nisem vsega povedal in tudi ne morem opisati božjih dobrot. Kedo jih more?! Žal, da ljudje ne vedo ali nočejo vedeti za tega mogočnega in še za druge mile priprošnjike nad nami v nebesih, zlasti v današnjih stiskah!

Ignacij Lapanja,
Podmelec (Primorsko)

Izrekam zahvalo Mariji in sv. Antonu Padovanskemu za več milosti in za pomoč v veliki potrebi.

F. P., Novaštifta.

Podpisani sem imel zelo bolno nogo. Podvreči sem se moral operaciji. Bal sem se, da zgubim nogo. V tej veliki sili sem se zatekel k najsvet. Sercem, k sv. Frančišku in sv. Antonu. Operacijo sem srečno prestal, noga je polagoma ozdravela. Zdaj zopet opravljam stanovsko službo. Zato zahvala za vslišano molitev!

Janez Kodrič v Svečah (Koroško).

Hvala in čast najsv. Sercem in sv. Antonu za veliko milost, da se je vernil v moje zakonsko življenje mir, prišla je sreča, zadovoljnost in vzajemnost. — Obračajte se v stiskah do najsv. Serc s pogostno, vstrajno in zaupno molitvijo!

Š.

Dve tretjerednici brežiške skupščine se zahvaljuje presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu in Sv. Antonu za pomoč v vojaški zadevi in boleznih.

Že dolgo časa sem dolžan zahvaliti se v »Cvetju« Materi božji, svetemu Jožefu in sv. Antonu, ker sem bil že trikrat vslišan, ko sem se bil priporočil v raznih zadevah.

J. S.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade Sv. Križa) za Sv. Deželo v juliju: Marija Primc, Ljubljana: 18 kron 30 vin.; Marija Rode, Rodica: 26 kron; Jera Štibernik, Dobrunje: 7 kron 40 vin.; Karolina Knoblehar, Novo mesto: 44 kron 50 vin.; Elizabeta Pavman, Strgojnice: 22 kron 70 vin.; Marija Bevc, Kamna gorica: 16 kron 40 vin.; Marija Kolšek, Braslovče: 28 kron; Uršula Hudoklin, Št. Jernej: 5 kron; Miha Stupar iz Zg. Bernika: 10 kron 30 vin.; Franca Kodar, Poženek: 4 krone 10 vin.

Za kitajski misijon je došlo k nam v Kamnik nadalje: Frančiška Zorko, tretjerednica iz Brežic: 20 kron za odkup kitajske deklice, ki naj se kersti na ime Klara; Jera Prah, tretjerednica s Čateža: 13 kron.

Za afrikanski misijon (Šopek presv. Sercu Jezusovemu): iz Ježice pri Ljubljani: Jera Grabec: 10 kron, Jozefa Snoj: 3 krone, Marija Sitar: 10 kron, Marija Smrke: 2 kroni 40 vin.

Za kruh sv. Antona: Ignacij Lapanja, Podmelec (Primorsko): 50 K.